

antifa REPORT

Έκδοση δρόμου της αντιφασιστικής συνέλευσης *antifa selanik* | νοέμβρης 2017 | τεύχος 14

ANTIFA ZONE

ΚΡΑΤΑΜΕ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΜΑΣ ΚΑΘΑΡΕΣ
ΑΠΟ ΙΠΑΤΣΟΥΣ ΚΑΙ ΡΑΤΣΙΣΤΕΣ

ANTIFA ★ SELANIK

antifa SELANIK

γιατί εδώ και καιρό έχουμε συνειδητοποιήσει πως ο φασισμός (με ή χωρίς σθάστικα) έχει απλωθεί σε όλες τις πυχές της ζωής μας.

(η τούρκικη ονομασία της θεσσαλονίκης), γιατί σε πείσμα των ελληναράδων θα υπενθυμίζουμε ό,τι σ' αυτή την πόλη πάντα ζούσαν άνθρωποι διαφορετικών εθνικοτήτων που ήξεραν να συμβιώνουν και να πολεμούν μαζί.

Δεν έχουμε καμία σχέση και είμαστε εχθρικοί με κόμματα, παπαδαριά, μαφίες (κάθε είδους) και media.

2 αφίσες που κολάθηκαν μέσα στο καλοκαίρι στην πόλη, από το antifa selanik.

- Αν κάποιας ψηθεί να επικοινωνήσει μαζί μας, να βρει έντυπο υλικό, αυτοκόλλητα και να πούμε και καμία κουβέντα, μπορεί να μας βρει κάθε είδη σάββατο (13.00-16.00) και κάθε τετάρτη (18.00 - 21.00) στο στέκι στη μόδη 1 / δευτέρη κάθετη στην Ιασωνίδη 9 -από εγνατία-) ή να μας στείλει mail στο: antifasln@yahoo.gr.
- Το πλεκτρονικό αρχείο της συνέλευσης μπορείς να το βρείς στο: <https://antifasln.wordpress.com>
- Το antifa report #14 τυπώθηκε τον νοέμβρη του 2017, σε 3000 αντίτυπο.
- Μοιράζεται σε σχολεία της θεσσαλονίκης, στέκια, καταλήψεις και antifa συνουλέες.

Φασίστες στη σούδα πετάνε μολότοφ σε κέντρο κράτησης και καίνε τις σκηνές των μεταναστών. Επιτροπές κατοίκων στη χίο ξερνάνε οχετό και ρατσισμό στα σόσιαλ μίντια με αναρτήσεις του στυλ «πετάξτε τους στη θάλασσα». Στο τσακίρ κέφι κερνάνε και κάνα πογκρόμ.» Αγανακτισμένοι πολίτες στη λέσβο συνδράμουν στη Βίαιη καταστολή των μεταναστών που διαμαρτύρονται για τις συνθήκες κράτησης τους. «Πατριώτες γονείς» κλείνουν σχολεία σε όλη την Ελλάδα. Ο κατάλογος δεν τελειώνει εδώ. Το νόμα το πιάσατε όμως. Αυτές είναι απλά λίγες στιγμές λάμψης του φασισμού σε διάφορες εκφάνσεις του. Ενίσχυση του εθνικού κορμού, παρακρατικές επιθέσεις, κρατική αντιμεταναστευτική πολιτική. Τρίπτυχο φωτιά!

ΕΙΣΑΙ ΣΚΕΤΟ ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΣ

Το ελληνικό κράτος σαν σωστό καπιταλιστικό προσποθεί να εξασφαλίζει και να εξυπηρετεί τα συμφέροντά του με νύχια και με δόντια. Συμπληρώνει (ανάλογα με τις δικές του ανάγκες) τις φασιστικές πολιτικές των ευρωπαϊκών κρατών και αμείβεται γι' αυτό. Δεν είναι κάτι ξέχωρο και σίγουρα δεν είναι καπνένο όπως ακούγεται τα τελευταία χρόνια. Ας μη γελιόμαστε όμως.. Η ελλάδα δεν μπορεί να διεκδικεί τις δάφνες του πιο πολυμήχανου κράτους στην ευρώπη.

Ας πάρουμε για παράδειγμα τη Γαλλία. Φέτος το καλοκαιράκι , ένα δίκτυο καταραμένων φασισταριών, ονόματι generation identitaire, ναύλωσαν ένα πλοίο (μέσω crowd funding) και ξεχύθηκαν στα παράλια της λιβύης προσπαθώντας να αποτρέψουν τη διέλευση μεταναστών από τη μεσόγειο προς την ευρώπη. Η εθδομαδιαία ακροδεξιά κρουαζιέρα έχει ένα φάσμα καλιύλας και ίντριγκας που σίγουρα αξίζει αναφοράς. Συλλήψεις καπεταναίων στην κύπρο, κατηγορίες για διακίνηση μεταναστών/στριών, κατηγορίες για πλαστογραφία, παραβίαση χωρικών υδάτων. Το έζησαν στην περιπέτεια..

Στην πραγματικότητα μας είναι παντελώς αδιάφορα τα όρια της θεσμικής τους νομιμότητας. Και αυτό γιατί λέμε το εξής : δεν υπάρχει κράτος που να μην οργανώνει/ ελέγχει συνεχώς και ουσιαστικά τους φασίστες του! Γιατί η ελευθερία κινήσεων που τους παρέχεται (είτε αφορά περιπολίες σε θάλασσες είτε πογκρόμ στους δρόμους των πόλεων δεν είναι αποτέλεσμα κάποιων διεφθαρμένων πολιτικών ή λαδωμένων λιμενόμπατσων, αλλά ο φασισμός ως ουσία και δομικό στοιχείο της κρατικής λειτουργίας.

Προσπαθούμε να χρησιμοποιούμε τα αναλυτικά μας εργαλεία, βλέποντας πέρα από το βίαιο προφανές τέτοιων κινήσεων. Η στρατηγική διαχείρισης των μεταναστών/στριών των κρατών (είτε του ελληνικού είτε οποιουδήποτε άλλου) και η άρρεντη σχέση της με κάθε φασίστα (με οιάστικα ή χωρίς) δεν αλλάζει με τις εκάστοτε κυβερνήσεις, αναπροσαρμόζεται με τις εξελίξεις και τον ταχικό ανταγωνισμό. Αυτό πρέπει να καταλάβουμε σε βάθος και να οργανωθούμε !

Μόρια δεν είναι καλό... Open the islands, open the borders... Τόσο απλά είναι τα πράγματα που ζητάνε οι μετανάστες
Ούτε την παλιά γκαρνταρόμπα των δυτικών ανθρωπιστών, ούτε διαχείρηση από τους χιουμανιτάριανς του κράτους και των μκο!

Για το ελληνικό κράτος η Μόρια είναι αποθήκη χιλιάδων απαγορευμένων εργατών κι εργατριών. Για τους μετανάστες η Μόρια είναι η καθημερινή κόλαση που βιώνουν απ' τη στιγμή που φτάνουν στο νησί της Λέσβου. Ενάντια σε αυτή την κόλαση εξεγέρθηκαν για ακόμη μία φορά μέσα στον Ιούλιο μετανάστες κυρίως από την Αφρική. Έκαψαν τη Μόρια λαμβάνοντας θέση μ' αυτόν τον τρόπο απέναντι στην τρομοκρατία και τον εγκλεισμό που φυλάει γι' αυτούς το ελληνικό κράτος. Προκάλεσαν φυσικά με την εξέγερσή τους και τις καλές προθέσεις των μίντια, για τα οποία όμως τώρα πια οι μετανάστες και οι μετανάστριες δεν είναι «καπμένοι πρόσφυγες που χρειάζονται τη βοήθειά μας», αλλά επικίνδυνες, εγκληματικές φιγούρες που ήρθαν στη χώρα μας και αντί να εκτιμήσουν τη φιλοξενία, τα καίνε κι από πάνω.

ΜΟΡΙΑ [UPDATE]

Λίγες μέρες μετά την εξέγερση στη Μόρια και αναφερόμενος σε αυτήν, ο υπουργός μεταναστευτικής πολιτικής κ. Μουζάλας δήλωνε με περηφάνια πως είναι ενάντια στην «αστυνομική Βία χωρίς λόγο». Υπονοεί ωστόσο ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος να κατασταλούν οι αγριεμένοι μετανάστες που καίνε τα ίδια τους τα καμπς. Τον είδαμε επίσης να σουλατσάρει στη Μόρια παρέα με τον – καθόλα ρατσιστή και φαν των επαναπρωθήσεων – υπουργό εσωτερικών της Εσθονίας Άντρε Άνβελτ. Και κάπου εκεί ψάχνουμε κι εμείς να βρούμε κάνα απομεινάρι ανθρωπισμού από κείνον που μας έπνιγε πριν από δύο χρόνια όταν σύσσωμοι οι ευαισθητοποιημένοι ευρωπαίοι και οι έλληνες ανθρωπιστές έτρεχαν να σώσουν τα πνιγμένα κορμιά των μεταναστών. Δεν βρίσκουμε όμως! Και κάπου εδώ οι μακριά που μέχρι τώρα έπαιζαν κομβικό ρόλο στη διαχείριση των μεταναστών εγκαταλείπουν μία μία τα κέντρα κράτησης και τα χοτ σποτς της χώρας. Τη διαχείριση της αντιμεταναστευτικής πολιτικής αναλαμβάνει τώρα πια ως επί το πλείστον το κράτος. Αυτό που μένει για τις μετανάστριες και τους μετανάστες είναι μπόλικη Βία, άρνηση ασύλου και εξαναγκαστική παραμονή ή επιστροφή στην Τουρκία για όσες και όσους δεν έχουν «υψηλό προσφυγικό προφίλ». Η ουσία δηλαδή του ρόλου του ελληνικού κράτους στην ευρώπη-φρούριο.

Για εμάς όμως οι μετανάστριες είναι το πιο υποτιμημένο κομμάτι της πολυεθνικής εργατικής τάξης. Είναι αυτό το κομμάτι που στέκεται όρθιο και εναντιώνεται με τον δικό του τρόπο στη Βίαιη κρατική διαχείριση και υποτίμηση της ζωής του. Και έχουν όλα τα δίκια του κόσμου!

Ψηφοφόροι του σύριζα; Αγανακτισμένοι αντί-μνημονιακοί; Gruppies των παρελάσεων; Σας τη φέραμε! Ο εθνικός κορμός, ευθυγραμμισμένος με τα «εθνικά ιδανικά», κατεβαίνει περήφανος στο μακεδονικό συλλαλητήριο του '92 στη Θεσσαλονίκη.

2 ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

14/2/92: Εκατοντάδες χιλιάδες άτομα συμμετέχουν στο παμμακεδονικό συλλαλητήριο (sic) της Θεσσαλονίκης για το ζήτημα της ονομασίας της «Δημοκρατίας της Μακεδονίας». Η πόλη ρυπαίνεται από προπαγανδιστικό υλικό αλυτρωτισμού για την περιοχή της μακεδονίας. Κεντρικό σύνθημα της πορείας «στα όπλα, στα όπλα να πάρουμε τα σκόπια». Την ίδια ώρα χτίζεται μεθοδικά η αποκαλούμενη «ελληνοσερβική φιλία» με μόνο στόχο τη στήριξη των ελληνικών και σερβικών συμφερόντων στον πόλεμο στη γιουγκοσλαβία που μαινόταν την ίδια περίοδο.

Η Καθημερινή 12/7/2017: Ο πάνος καμμένος διαφοροποιήθηκε από τον σύριζα, λέγοντας πως η μόνη απόφαση για τα Σκόπια είναι αυτή του συμβουλίου των πολιτικών αρχηγών υπό τον κωνσταντίνο καραμανλή το 1992, που απέρριπτε τη χρήση του ονόματος Μακεδονία.

Liberal 31/8/2017: Χωρίς κανένα σημάδι υποχώρη-

σης και διάθεσης συμβιβασμού στο θέμα της ονομασίας πραγματοποιήθηκε η δεύτερη επίσκεψη του Νίκου Κοτζιά στην ΠΓΔΜ και η δεύτερη συνάντησή του με το νέο υπουργό Εξωτερικών της χώρας, nikola dimitrov.

Τα 'παμε τόσες φορές τα τελευταία χρόνια, που μπορεί κάπως να κουράζουμε. Το ελληνικό κράτος δεν είναι η ψωροκώσταινα που τόσο μοστράρεται. Ειδικά από τα 90s και μετά έχει καταφέρει ουκ ολίγα ιμπεριαλιστικά επιτεύγματα στη γειτονιά των Βαλκανίων. Ακόμη και τώρα που το ελληνικό κράτος (και το κεφάλαιό του Βέβαια!) τρέχει να περισώσει ότι μπορεί μέσα στη δίνη της δικής του καπιταλιστικής κρίσης, έχει ένα σύνολο από σχέδια που το καθιστούν κομβικό για τη νοτιοανατολική μεσόγειο. Ένα από αυτά τα σχέδια είναι στενά συνδεδεμένο με τη γειτονιά μας εδώ στο Βορρά.

Για την εθνική προπαγάνδα περί μακεδονικού ο λόγος, που ανασύρεται κάθε τόσο από τα χρονοντούλαπα. Με αφορμή την αναθέρμανση της συζήτησης για την ονομασία της μακεδονίας -και την πρόσφατη θερμή πολιτική περίοδο στη γείτονα-, οι πυροβολημένοι

μακεδονομάχοι της περασμένης εικοσαετίας ξανασκώνουν κεφάλι, επιδιώκοντας να ξαναγίνουν ρυθμιστές της τρανής εξωτερικής πολιτικής.

Το 1992, με ανιστόρητα στοιχεία και σε μια εποχή που οι αλλαγές συνόρων στα Βαλκάνια είχαν μπει στην ημερήσια διάταξη, το ελληνικό κράτος είχε βρει μία μοναδική ευκαιρία για επέκταση προς Βορρά. Στηρίζοντας πάσο θυσία τα σχέδια για τη μεγάλη σερβία (εν μέσω του πολέμου στη Γιουγκοσλαβία), είχε τη δυνατότητα να στραφεί στο νέο, αδύναμο, θνητογενές κράτος της Μακεδονίας. Εκείνη την περίοδο το ελληνικό κεφάλαιο οσμιζόταν σάρκα και ο εθνικός κορμός, που πλούτιζε εις βάρος των μεταναστών/στριών, βρήκε μια επιθετική έκφραση για την καπιταλιστική ευδαιμονία του.

Φεύ! Οι σημερινές βλέψεις δεν μπορούν να παραμένουν ίδιες. Παραμένουν βέβαια πολεμικές, αλλά περιστρέφονται γύρω από αυτό που οι κοινωνιολόγοι καθηγητές των αφεντικών ονομάζουν διπλωματία. Σήμερα ο εθνικισμός -με γραβάτα- του ελληνικού κράτους καλείται να προστατέψει τη λεπλασία προπογούμενων δεκαετιών στα Βαλκάνια και αποτελεί την επιθετική αναστήλωση του -»πληγωμένου» από την κρίση- εθνικού κορμού.

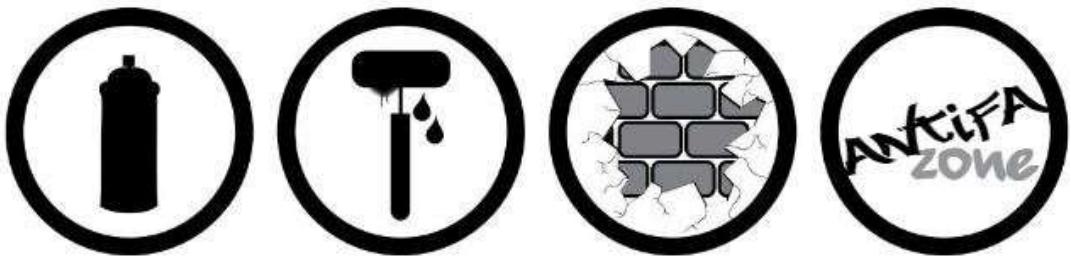
Το εργαλείο της ονομασίας λοιπόν διατηρείται ακόμη επίκαιρο. Εκβιάζει μεν, με αιτήματα βέτο, τη μακεδονία και την πορεία της προς το νατο και την εε (που δεν είναι ακόμη μέλος). Διασφαλίζει δε (με τη σύμφωνη γνώμη της ευρωπαϊκής ένωσης) τα συμφέροντα του

ελληνικού κράτους στην περιοχή. Άλλιώς διατυπωμένο: Το ελληνικό κράτος θα πουλήσει το τομάρι του για να μη διευθετηθεί το «πρόβλημα» της ονομασίας, για να απαιτεί από εχθρούς και φίλους στην ευρώπη και να διατηρεί το ελληνικό ιθικό ακμαιότατο. Όσο υπάρχει αυτή η προοπτική, τόσο θα ακούμε από τη μία για καλές προθέσεις διευθέτησης και από την άλλη για κόκκινες εθνικές γραμμές.

Οπότε σήμερα το μόνο που αλλάζει είναι ότι η κοινοβουλευτική μπάντα του σύριζα συμπληρώνει «διαλεκτικά» την κοινοβουλευτική μπάντα των ανελλ στη μετάθεση της συζήτησης στο πόσο light ή hardcore εθνικιστικό είναι το ελληνικό κράτος. Την ίδια ώρα που σταθερά από πίσω παίζονται τα υλικά συμφέροντα των ελληνικών αφεντικών.

Και ο αντεθνικισμός:

Οι κωλοπαιδαράδες ειδικοί του σύριζα που 20 χρόνια τώρα έχουν κάνει καριέρα με τον αντεθνικισμό, τη διαφορετικότητα, τα σύνορα, είναι ΚΡΑΤΟΣ. Κι έχουν πάνω απ' όλα στο μυαλό τους τα συμφέροντα αυτού. Εμείς λοιπόν -και κάποιες ακόμη κρίσιμες μειοψηφίες- δεν ξεχνάμε πως όταν μιλάμε για αντεθνικισμό πρέπει να έχουμε το πολυεθνικό προλεταριάτο και τα συμφέροντά του στο μυαλό μας. Γνωρίζουμε πως οι μόνοι εχθροί των εργατών, εδώ ή αλλού, είναι τα αφεντικά τους και τα κράτη τους. Οπότε κάθε νηπιακή ανακάλυψη σκόρπιων αόριστων θεωριών περί αντεθνικισμού, χωρίς να μπαίνει μπροστά η παγκόσμια εργατική τάξη, είναι τροφή μόνο για τα μόντια.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΑ ΤΟ ΤΙ ΕΣΤΙ [ΕΜΠΟΛΕΜΗ] ΤΕΧΝΗ

Είμαστε στη Θεσσαλονίκη του 2017 και δεν υπάρχει τίποτα πιο ίn από κομμάτια γκραφίτι τα οποία οι «δημιουργοί» τους τα έκαναν με λεφτά του δήμου. Μοναδικό σκοπό έχουν να αναβαθμιστεί λίγο πεικόνα της πόλης, να γίνει λίγο πιο εναλλακτική, λίγο πιο φιλική και καθαρή για το μέσο καταναλωτή/πολίτη. Δεν γίνεται όμως αδερφές οι ταγκιές να χαλάνε την τάξη και ασφάλεια της πόλης. Από την άλλη μεριά, υπάρχουν ομάδες «ευσυνείδητων» πολιτών, οι καρμένοι μικροστοί los lampicos, που έχουν βάλει ως στόχο τους να καθαρίσουν τους τοίχους της πόλης μας από τα γκραφίτι γιατί ευτυχώς όλα θα γίνουν καλύτερα στη ζωή μας με καθαρούς τοίχους. Άλλα όλοι ξενούν πως οι τοίχοι είναι ζωντανοί και έχουν φωνή...

Όσοι έχουν ασχοληθεί έστω και λίγο με τα γκραφίτι, τη διοργάνωση αυτοοργανωμένων live και όσοι πολύ απλά γουστάρουν να αράζουν σε πλατείες και πάρκα καταλαβαίνουν ότι υπάρχει ένας συνεχής πόλεμος μέσα στις μητροπόλεις ενάντια σε κράτος, μπάτσους και τα τσιράκια τους. Κομμάτι αυτής της κουλτούρας, το γκραφίτι ιστορικά απετέλεσε μέσο αντίστασης και προϊόν των αρνήσεων των καταπιεσμένων/αποκλεισμένων (αρχικά μέσα στις κοινότητες μαύρων και λατίνων στα αμερικανικά γκέτο). Έτσι, οι «παράνομοι» γκραφιτάδες νιώθουν στο πετσί τους τη συνεχή απειλή των μπάτσων και των σεκιουριτάδων, καθώς το γράψιμο χωρίς άδεια σε αυτή την περίπτωση είναι παράνομο, είναι ποινικό αδίκημα, είναι κάτι που θα σε βάλει σε συνεχείς μπελάδες με τις αρχές.

Ωστόσο σήμερα, το γκραφίτι έχει γίνει για κάποιους εμπόρευμα, αποτελεί μαζική τέχνη και κουλτούρα που μπορεί να μπει σε μουσεία, γκαλερί, και γυμνούς τοίχους οικοδομών. Και η αξία του μετριέται με το πόσο κάνει σε λεφτά, όχι με το πόσο απαγορευμένο είναι να βανδαλίζεται ένας τοίχος ή το πόσο δύσκολα καβατζώνεσαι για να πατήσεις ένα κομμάτι. Αυτό είναι που διαχωρίζει τους street artists από τους άλλους γκραφιτάδες, τους θαμώνες των μαγαζιών της ικτίνου από τους θαμώνες της πλατείας. Το κομμάτι ενός street artist νομιμοποιείται, θεωρείται αποδεκτό και μάλιστα βοηθάει στην «αισθητική άνοδο» και κυριλοποίηση μιας περιοχής. Μπορεί άνετα να συνοδεύει αισθητικά τις διάφορες πρωτοβουλίες και φεστιβάλ

Φάτε εθνική υπερφάνεια, κερνάνε οι 381! Το κομμάτι σβήσανε κάτι πειραγμένοι φασίστες. Έτοι
το εθνικό συναίσθημα κι η τάξη αποκαταστάθηκαν.

που ξεπιδάνε σε περιοχές από αυτές που θα χαρακτηρίζαμε ως πιο φτωχές, ως πιο υποβαθμισμένες, με μοναδικό σκοπό να βάλουν ένα λιθαράκι τη φορά ώστε να ανεβεί η αγοραστική αξία των σπιτών. Κινήσεις που έχουν ως μόνο στόχο να φύγουνε όλοι αυτοί που ευθύνονται για την «υποβάθμιση» [μετανάστες, τοξικοεξαρτημένοι], ώστε να γίνει μια ακόμα γειτονιά στις διαθέσεις της αγοράς, των μαγαζιών ρουχισμού, των χιποτερομπάρ και του real estate.

Δεν θα μπούμε σε συζητήσεις για την αισθητική αξία των γκραφίτου, δεν τασσόμαστε υπέρ μόνο των «καλαίσθητων» γκραφίτου. Είμαστε υπέρ του λερώματος των τοίχων, με όποιον τρόπο και αν γίνεται αυτό. Οι πόλεις και οι τοίχοι τους όταν είναι γεμάτοι με αφίσες, γκραφίτου και συνθήματα αποτελούν πεδίο ταξικών, πολιτισμικών και ιδεολογικών συγκρούσεων. Ο δημόσιος χώρος, οι πλατείες, τα πεζοδρόμια, οι τοίχοι αυτής της πόλης ανήκουν σε εμάς που κινούμαστε, που ζούμε εκεί και όχι στο κράτος ή τα κατά τόπους αφεντικά. Γ' αυτό το λόγο αντιλαμβανόμαστε το «Βανδαλισμό» των τοίχων ως μια γνήσια πράξη αντίστασης και άρνησης. Είναι ένας τρόπος να δείξουμε ότι Βρισκόμαστε εδώ ενάντια στο πρότυπο του νομοταγή, ρουφιάνου πολίτη που μας πλασάρουν.

Ας ξεκινήσουμε με τα βασικά. Λέμε το εξής: η ιατρική ως επιστήμη, με τις θεωρίες και τις πρακτικές της, αλλά και το σώμα όσων την "υπηρετούν" ουδέποτε υπήρξε αντικειμενική. Από τα γεννοφάσια της ήταν βαθιά ταξικά προσδιορισμένη, και πώς όχι, άλλωστε αφού αναδύθηκε σε καιρούς σκληρών ταξικών ανταγωνισμών, πατώντας και κομματιάζοντας (κυριολεκτικά) τα σώματα, και ιδιαίτερα τα γυναικεία, της εργατικής τάξης.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 3/6 ώρα 20:00 ΚΑΤΑΛΗΞΕΙ ΓΙΑΝΟΥ ΝΟΜΟΤΟΜΙΟΥ ΟΔΟΥ ΕΛΑΣΑΡΟΥ ΠΟΔΟΥ	Παθήσεις & Διαταραχές ΘΥΑΙ, ΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΑΘΟΝΤΙΑ
ΚΥΡΙΑΚΗ 4/6 ώρα 19:00 ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΗ ΙΟΥΛΙΟΥΝΙΟΝ metaxias *	 Ι. ΙΤΑΛΙΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΗΣ ΑΙΓΑΙΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΘΟΥ ΑΙΓΑΙΟ ΜΕΓΑΡΙΣ ΣΙΝΗΡΑ ΜΕΓΑ ΛΑΠΟ-ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΗ ΜΑΤΑ
ΤΕΦΛΟΝ 	
Επίσημη διάσκεψη της Επιστημονικής Φεύγοντος Λαζαρεάτης Νομού Ηλείας για την παρουσίαση του βιβλίου "Παθήσεις και Διαταραχές - Φύλο, Ιατρική και Ασθένεια", των φεμινιστριών Ερεναράχ και Ίνγκλις, στην Ερεναράχ, στις 3 & 4 Ιουνίου 2017.	

ΜΙΑ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΤΟ ΣΤΕΚΙ...

ΠΑΘΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΤΑΡΑΧΕΣ

Κάθε καπιταλιστικό κράτος που σέβεται τον εαυτό του, όταν συγκροτείται, στίνει στρατό, μπάτσους και γιατρούς. Προσπαθώντας και εμείς να ανιχνεύσουμε τις δομικές σχέσεις ιατρικής και έμφυλων ζητημάτων σε [πρώιμες] καπιταλιστικές κοινωνίες, κάπου τον ίουντη, ως αντίφα σελανίκ, στήσαμε μια εκδήλωση. Καλέσαμε λοιπόν τις συντρόφισσες της αυτόνομης γυναικείας ομάδας Μιγάδα να παρουσιάσουν το Βιβλίο "Παθήσεις και Διαταραχές- Φύλο, Ιατρική και Ασθένεια", των φεμινιστριών Ερεναράχ και Ίνγκλις, έκδοση από το τεφλόν και το αρχείο 71 [ψάξου!]. Το Βιβλίο στοχεύει στην ανάδειξη των έμφυλων και ταξικών σχέσεων, με φόντο την ανάδυση της ιατρικής, δίνοντας ιδιαίτερο έμφαση στο επάγγελμα του γυναικολόγου και στη στοχοποίηση του γυναικείου σώματος ως άρρωστου και νοσηρού, στην αμερική του 19ου αιώνα. Η Βιβλιοπαρουσίαση πήγε καλά, η συζήτηση κύλησε ωραία, μπράβο μας. Από εδώ και πέρα...

Σε μια εποχή που επιλέγει να αποθεώνει την ιατρική επιστήμη ως αναντίρρητη αλήθεια και τους γιατρούς ως ατόφια αυθεντία, εμείς επιλέγουμε να τα αμφισβητήσουμε. Οι ταξικοί φραγμοί στην προσθαυμότητα στην υγεία (κοινώς άμα δεν έχεις φράγκα ή ακόμα

χειρότερα χαρτιά, να πας να πνιγείς), η επίθεση στα γυναικεία σώματα (από την κατασκευή κοινωνικών προτύπων ομορφιάς, τη στοχοποίηση της σεξουαλικότητας και των επιθυμιών, μέχρι τις μεθόδους σύλληψης/αντισύλληψης και αναπαραγωγής κλπ), αποτελούν κοινωνικές σχέσεις και μοτίβα που μας καταπιέζουν, μας εξοργίζουν και οργανωνόμαστε εναντίον τους.

Για να το καταφέρουμε αυτό, ψάχνουμε πάντα προς τα πίσω. Ψάχνουμε την ιστορία των ταξικών κινημάτων που αμφισβήτησαν τον επιστημονικό θρόνο της ιατρικής και έθεσαν το φύλο ως κοινωνική σχέση του κεφαλαίου. Βρίσκουμε παραδείγματα μέσω της ιστορικής συνέχειας που θα μας βοηθήσουν να στήσουμε τις δικές μας αρνήσεις. Για να είμαστε ξεκάθαροι, δεν θεωρούμε ότι παράγουμε καμιά μεγάλη αλήθεια. Ψάχνουμε, διαβάζουμε (όχι όσο θα έπρεπε), σκοντάφτουμε, προσπαθούμε. Και συνεχίζουμε..

Μην πάει το μυαλό σας στο πονηρό! Δεν το λένε μόνο οι οπαδοί, αλλά και όσοι άνθρωποι εργάζονται στον κλάδο του εμπορίου. Γιατί;

Η κυβέρνηση των συριζοκαμμένων είναι αν μη τι άλλο συνεπής [για τα αφεντικά]. Αφού πρόσφερε φτηνό μελόδραμα «σκληρή» διαπραγμάτευσης στους πατριώτες ψηφοφόρους έκλεισε τη μνημονιακή αξιολόγηση επεκτείνοντας τις 7 εργάσιμες Κυριακές στον κλάδο του εμπορίου σε 32 το χρόνο. Τώρα λοιπόν μπορεί ο κάθε τουρίστας και ο κάθε πελάτης -που δεν μπορεί να κουνήσει τον κώλο του τις υπόλοιπες μέρες- να επισκεφτεί ένα πολυκατάστημα και να κάνει τα ψώνια του βρει αδερφέ!

ZΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ [ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΡΓΙΑ ΤΗΣ]

Τι συμβαίνει όμως με τους εργαζόμενους στα lidl, τα zara, τα h&m και τους άλλους ναούς του εμπορίου:

Οι εργαζόμενοι/ες στο εμπόριο δουλεύουν κατά συντριπτική πλειοψηφία για λιγότερα από 500 ευρώ, με σπαστό ωράριο, τρέχουν σαν μαλάκες για την κάθε black friday και την κάθε λευκή νύχτα, με απλήρωτες υπερωρίες, μα πάνω απ' όλα με σπασμένα νεύρα από την ένταση. Τώρα έχουν την τύχη να δουλεύουν με απελευθερωμένα ωράρια γιατί τα εμπορεύματα που στοιβάζονται πρέπει να πουλούνται 24/7. Να μένουν ικανοποιημένοι, τόσο τα αφεντικά από τα κέρδη και τις πενταροδεκάρες που δίνουν για μισθό, όσο και οι πελάτες που η πρέζα με τις λουσάτες βιτρίνες είναι πάντα εκεί γι' αυτούς. Κι όσο το «ανοιχτά την Κυριακή» θα γίνεται συνήθεια, τόσο θα ξενάμε πως η αργία την Κυριακή δόθηκε, γιατί τα αφεντικά πιέστηκαν να το κάνουν και οι εργάτες/τρίες απαιτούσαν να ζήσουν.

Και τι να κάνουμε γι' αυτό;

Κάθε Κυριακή μια μάχη! Ακούγεται πολύ αισιόδοξο, ενώ κανείς δεν επιπρέπεται να είναι αισιόδοξος σ' αυτούς τους καιρούς. Έχει όμως πείσμα. Κάθε «ανοιχτή Κυριακή» γίνονται συγκεντρώσεις ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας. Με συνθήματα, μικρές πορείες, τρικάκια, τσαμπουκάδες με πελάτες και σεκιουριτάδες. Ο αγώνας ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας είναι δίκαιος, γιατί βάζει τα εργατικά συμφέροντα μπροστά και σπάει τον τσαμπουκά των αφεντικών. Είναι ένα αίτημα που θα μπορούσε να βρίσκεται μακριά από τους κυνηγούς του πολυεθνικού προλεταριάτου, μικροαστούς, βιθρολύματα και συνδικαλιστές που έχουν «αλώσει» την ταξική συνείδηση. Μέχρι την επόμενη Κυριακή λοιπόν μη σκέφτεσαι σαν πελάτης, αλλά σαν εργάτης. Θα τα πούμε στο δρόμο!

[...]

Είμαι η Μαύρη γυναίκα
& έχω παντού βρεθεί
πάγια στη δύση, ναι
οι Μαύροι στρατιώτες
είχαν κι αυτοί γυναίκες,
& φρόντισα γή
& σοδειά & παιδιά
αλλα δεν έκανα μόνο αυτά.

Κουβάλησα φορτία
& μετέφερα επιστολές
ήπια μπόλικο ουίσκι
& πυροβόλησα μερικά αρσενικά
τα Βιβλία δεν λένε πολλά
για όσα έκανα
αλλα ήμουν εκεί
& δεν σταμάτησα να κινούμαι στιγμή.

Είμαι η Μάυρη γυναίκα
& έχω παντού βρεθεί
σε πλατφόρμες και σκηνές
για την ελευθερία να μιλώ
ελευθερία για τους Μαύρους
ελευθερία για τις γυναίκες
στον Εμφύλιο επ' θσος
να κουβαλάω μπνύματα
να επιδένω τραυματισμένα σώματα
να κατασκοπεύω & να εξαπατώ
ο νότος έχασε
ακόμα χαμένη & εγώ
αλλα ήμουν εκεί
& δεν σταμάτησα να κινούμαι στιγμή
[...]